

Van de auteur van de internationale bestseller

DE HORLOGEMAKER
VAN LONDEN

DE
KOOPMAN
VAN PERU

NATASHA PULLEY

ROMAN

NATASHA PULLEY

DE
KOOPMAN
VAN PERU

De Fontein

HELIGAN-LANDGOED, CORNWALL, AUGUSTUS 1859

Hoewel er al jaren niet meer op me was geschoten, duurde het Heen hele poos voor ik snapte dat de knal die ik hoorde geen artillerie was. Ik duwde me op mijn ellebogen overeind om vanuit mijn bed uit het raam te kijken, maar zag alleen wat kapotte leien en mospollen op het grindpaadje drie verdiepingen lager liggen. Het had die nacht hevig gestormd, zo'n storm die zich dagenlang opbouwt en iedereen hoofdpijn bezorgt, en door de slagregen moesten een paar oude dakleien zijn losgekomen. In het klokkentorentje dat de mechanieken tegen vocht beschermde klakte de klok door naar twintig over zeven. Ik bleef met gespitste oren zitten, want ik wist zeker dat een paar gebroken leien niet zo'n harde knal konden hebben veroorzaakt.

Zaadjes van de bosjes planten die aan de dakbalken hingen te drogen vielen tikkend in de papieren zakken die eromheen zaten. Ergens daarboven op het dak knarste het weerhaantje. Verder was er niets te horen. Toen mijn hart er eenmaal van overtuigd was dat het geen geweervuur was geweest deed ik een poging om mijn wandelstok onder de hond vandaan te schuiven.

'Gulliver.' Ik gaf er een rukje aan.

Ze rolde om en bleef in die vreemde houding liggen terwijl ik me aankleedde, met haar poten doorgebogen onder hun eigen gewicht. Toen ik over haar kop aaide, porde ze met haar neus in mijn buik en probeerde me naar bed terug te krijgen. Gigantisch en overvoerd als ze was woog ze haast evenveel als ik, en ze kreeg het bijna voor elkaar, maar zelfs met wandelstok kon ik een slaperige sint-bernard nog net te snel af zijn.

'Nee, het spijt me. Tijd voor een wandelingetje,' zei ik. 'Laten we gaan kijken of de kas nog heel is.'

Ze snoof, maar drentelde de kamer uit toen ik met gebogen hoofd de deur voor haar opendeed om me niet aan de lage dakbalken te stoten. De trap bestond uit zes steile treden, die de hond met een oudedamesgangetje afdaalde, ook al was ze in feite nog vrij jong. De doorgang was zo smal dat haar flanken de muren raakten. Glimmende delen op de lambrisering vertegenwoordigden een jaar van tweemaal daags verkeer en maakten dit veruit het meest verzorgde muurdeel in het hele huis. Ik kwam rustig achter haar aan. Mijn been deed pijn, maar ik kon vier treden afdalen voor ik even moest stoppen; een aanzienlijke verbetering ten opzichte van zes maanden geleden.

In de gang had ik een verschuivend uitzicht op de tuinen door een lappendeken van oude glas-in-loodruitjes vol afgekapte Latijnse frasen en heiligenmantels. Ze rammelden in de wind en langs de naden sijnelden kou en vocht naar binnen. Elke keer als ik na een langere periode van afwezigheid thuiskwam was het weer een nieuwe verschrikking om te constateren dat er zelfs in de groeven aan de binnenkant naaktslakken en mos zaten. Maar ik was nu alweer lang genoeg thuis om te zijn teruggevallen in een hopeloze poging dat te negeren.

Op het donkere gedeelte van de volgende trap – tien treden, allemaal net iets in hoogte verschillend – legde ik mijn hand tegen de muur om mijn evenwicht te bewaren. De deur onderaan zat op minder dan halfopen vastgeklemd. Gulliver moest zich erdoorheen persen, en ik moest me opzijdraaien.

Hoewel deze overloop er net zo hokkerig uitzag als de vorige, kwam hij plotseling uit op de hoofdtrap, met langs de linkermuur portretten van vroegere Tremaynes en Lemons. Bovenaan hingen mensen in legeruniformen en artistiek gekreukelde zijde wier namen ik niet kende, en dichterbij de deur naar Charles' werkkamer hingen de mensen die ik wel kende: een paar broers van mijn moeder en de tante die me had leren schieten. Het laatste portret was van onze grootvader, die op mij leek: blond en snel ouder wordend. Een stilleven met fruit bezette de plek waar een portret van onze vader had moeten hangen.

Midden op de vloer lag een tapijt van dennennaalden en stukken versplinterd hout.

Ik draaide onhandig mijn rug om omhoog te kijken. Aan de kant van het huis waar ik sliep had het drie verdiepingen, maar aan deze

kant waren vanaf de trap alleen maar galerijen. Het plafond hier was het dak. Omdat hier geen ramen waren was deze plek meestal schemerig, met diepe schaduwen tussen de dakbalken, maar nu zat daar een behoorlijk groot gat. Er hing een verrotte boomtak doorheen die nog net vastzat aan de oude dennenboom. Hij tartte de zwaartekracht al maanden.

In plaats van moeizaam de trap af te dalen gleed ik langs de leuning omlaag, en Gulliver hobbelde log naast me mee. Door het gat in het dak bleven naalden van de oude den op ons vallen. Ik keek er even naar voordat ik eronderdoor liep, maar er kraakte niets.

Gulliver opende de voordeur door ertegenaan te lopen. Ze wist waar ze heen moest en draafde buitenom naar het raam van Charles' werkkamer, waar ze met haar staart over het grind heen en weer veegde en mij met regenwater besproeide omdat het pad vol plassen lag. Het grasveld ook. Ze weerspiegelden de hemel in lavendel- en grijs-tinten.

Van buitenaf leek de boom min of meer in orde, op de verrotte tak na die nog boven het gat in het dak hing. Ik had nog steeds geen idee wat het was, die boom. Een soort sequoia, maar hij was wit als een zilverberk en monsterlijk groot geworden. Ondanks zijn formaat maakte hij een beetje vergroeid slagzij, alsof hij nog tien keer groter had moeten zijn, en de witte bast zat vol rare knoesten en half uitgegroeide, geaborteerde takken zonder naalden. In het bladerdak zat een heel parlement van vogelnesten. Het was daar 's morgens meestal een lawaai van jewelste, maar nu waren de kraaien zeker elders hun kraaiendingen aan het doen.

Ik tikte op Charles' raam. Zijn schaduw worstelde zich overeind en zwaaide zich tussen zijn krukken naar me toe. Toen hij in het lila ochtendlicht aan de andere kant van mijn reflectie ging staan, leken we bijna op elkaar.

'Ik zal een paar tuinmannen naar boven sturen om die tak af te zagen voordat hij valt,' zei ik door het glas. Ik boog me naar achteren toen hij het raam openduwde; het klemde en er was wat kracht voor nodig. 'Wat doen we aan het dak?'

'We doen niks aan het dak,' antwoordde hij, 'en ik heb liever geen tuinmannen in huis.'

‘Ik heb liever geen boom in huis,’ zei ik. ‘Als jij gewoon daar blijft, hoef je het niet te zien.’

Ik hoorde een zaag. Er stonden al tuinmannen bij de boom, die net begonnen in de stam te zagen. Ik had ze vanaf de voordeur niet gezien omdat de hoek verkeerd was, maar ze hadden al touwen om de boom gebonden om de val ervan te begeleiden.

‘Wat zijn ze aan het doen?’ vroeg ik langzaam.

‘Ze zagen hem om. Je hebt gelijk, hij is onveilig. En het levert meteen gratis brandhout op.’

Ik sprak maar niet uit dat brandhout van die boom maken net zoiets was als pondbriefjes verstoken, of erger, gezien de moeite die het had gekost om het ding hierheen te krijgen. Hij kwam uit Peru en onze grootvader had er speciaal een kas voor gebouwd. Maar ik wist wat Charles daarop zou zeggen. Hij zou zeggen dat het geen pondbriefjes waren; het had dan misschien veel geld gekost om de boom hierheen te halen en op te kweken, maar hij was niets meer waard nu hij hier stond. Voor hem zou het net zoiets zijn als roepies verbranden wanneer je toch nooit meer van plan was om nog naar India te gaan en ook niemand anders kende die erheen wilde.

‘Charles, dat kan niet,’ protesteerde ik zonder veel overtuiging.

‘We zijn het punt voorbij dat we om sentimentele redenen nog dingen bewaren.’

‘Behalve de tien generaties troep waarmee achttien van de twintig kamers binnen zijn gevuld...’

‘Het was hoe dan ook idioot om dat ding zo dicht bij het huis te planten. De wortels komen door de keukenvloer omhoog, in godsnaam.’

Ik blies mijn adem uit en probeerde niet boos te worden. Dat ik was opgegroeid tussen de wortels van die boom, dat pap en ik er samen in waren geklommen en hij me had voorgelezen op de laagste tak, dat zei Charles allemaal niets. Hij zou het nooit begrijpen. Charles had onze vader gehaat, en dat was dat. Hij had hem zo erg gehaat dat het voor hem nooit meer zou kunnen zijn dan een eigenaardige leugen als ik beweerde dat ik dat niet had gedaan.

‘Dan kunnen ze wat hout bewaren om het dak mee dicht te timmeren,’ zei ik.

‘Merrick, ik heb je al verteld, we kunnen het ons niet veroorloven om iets aan het dak te doen; ik kan geen werklui laten komen –’

‘Er zit een gat in het dak, verdomme, en we hebben hout. En elf tuinmannen.’

‘Vloek niet tegen me. Het moet goed gebeuren –’

‘Maar we kunnen het niet goed laten doen, zeg je net.’

‘Laat nou maar zitten.’

Ik lachte. ‘Ik laat me niet natregenen elke keer als ik binnenkom omdat jij te trots bent om het dak te laten repareren. Over jezelf in de vingers snijden gesproken.’

‘Ik vind regen niet erg,’ zei hij.

‘Andere mensen wel.’

‘Merrick. Ik zei –’

‘Ik heb gehoord wat je zei, maar aangezien het stom was, gaan we dat niet doen.’

Hij negeerde dat. ‘Er is post voor je.’

Toen ik het zegel van het India Office zag, wist ik mijn aarzeling tot een seconde te beperken voordat ik de brief in mijn vestzakje stopte. Ik hield van ruziën met Charles – met hem discussiëren bewees dat dat ik nog niet helemaal onderworpen was –, maar bij het zien van dat zegel ging het litteken op mijn been steken en moest ik het rustig aan doen.

Gulliver ging me voor over het scheve pad dat deels uit grind, deels uit keien en deels uit een plattere streep mos langs de rand van het grasveld bestond. Dichter bij de grote boom kwamen de wortels in hobbels en verwrongen kronkels door de grond omhoog. Vroeger hadden er rondom de stam planten uit het regenwoud gestaan: een grote groep orchideeën, lelies met bladen zo groot als dinerborden op de drassiger delen en vleesetende planten met stekels die zich pijlsnel sloten als je ertegenaan porde. Charles had ze allemaal laten uitgraven toen hij de oprit verplaatste om de haarspeldbocht eruit te strijken, omdat die de doorgang voor de appelkarren bemoeilijkte. Ik bleef even staan om tegen de tuinmannen te zeggen dat ze wat hout moesten bewaren voor het dak. Ze keken elkaar aan en zeiden ja natuurlijk. Ze wisten wel beter dan te vragen waarom we geen timmerlui uit Truro lieten komen voor fatsoenlijke reparaties.

Omdat ik na mijn terugkeer uit China al snel had ontdekt dat ik er niet tegen kon om de hele dag binnen te zitten was ik op verkenning gegaan en had ik de oude kas herontdekt. Hij stond in de vallei beneden, waar al niet meer werd gewerkt sinds onze grootvader nog leefde. Doordat de wind door de trechter van de vallei vaak recht van zee kwam stonden de bomen er scheef en hadden ze grillige vormen. Sommige hadden alleen aan de ene kant bladeren, en één oude taxus was dood en bros en helemaal doorgebogen over het glazen dak van de kas. Hoe vaak ik de kas ook in en uit ging, er vielen altijd stukken mos en spinnen van de deur. Toen ik deze plek vond, was hij overwoekerd. Niemand had ernaar gevraagd, dus eigende ik hem mezelf toe.

Ik zou nooit meer tuinieren op dezelfde schaal als vroeger, maar hoewel het wegvallen van die bezigheid over me heen was gedenderd als een tsunami, bleek de interesse die erachter zat wel waterdicht. Ik

had nu tweeënveertig soorten varens en geredde tropische planten in de kas staan, zo dicht op elkaar gepakt dat ze tegen de wanden drukten.

De kas stond aan de rand van een begraafplaatsje. De graven daar zagen eruit alsof iemand ze lukraak had uitgestrooid. Het was een willekeurige, scheve verzameling, sommige stenen verder uit elkaar dan andere. Eén graf ging half verborgen onder de wortels van een door de wind vervormde boom, die over het graniet heen was gegroeid en het had gekanteld. Er had ooit een kapelletje gestaan, maar daar waren nu alleen nog een paar stenen treden en een half raamkozijn van over.

Paps graf was het enige dat meteen opviel. Er stond een standbeeld bij dat op de grafsteen neerkeek, of althans, normaal gesproken stond dat er. Tijdens de storm was een van de bomen op de plek gevallen waar het standbeeld had gestaan, maar iemand met een vooruitziende blik had het vijf meter opzijgezet.

Toen ik bij de kas aankwam zag ik dat ik de deur weer open had laten staan. Dat baarde me zorgen, want hoe vaak het me ook overkwam, ik kon het me nooit herinneren. Zonder veel hoop bekeek ik de binnenkant van het slot.

De sleutel was weg, wat op zich niet zo erg zou zijn, maar mijn huissleutels hingen aan dezelfde ring. Dit was al de derde keer sinds mijn thuiskomst dat ik de deur open had laten staan, en de derde keer dat de kraaien mijn sleutels hadden gepikt. Het had me de eerste keer dagen gekost om te achterhalen wat er was gebeurd, en dat alleen nog maar omdat ze de sleutels terugbrachten om ze te verruilen voor een shilling die ik op het tuinbankje had laten liggen.

Ik pakte de pot met spijkers en munten van de plank en ging een poosje zitten om ze op te poetsen met terpentijn. Zodra ze glommen, legde ik ze op het trapje voor de deur. Ik bleef staan toen ik zag dat de vloer binnen vochtig was: er lagen druppels, maar met het dak was niets aan de hand. De apparaatjes die 's zomers vocht vernevelden waren nu gortdroog. Niet voor het eerst vroeg ik me af of ik toch niet zelf de deur open had laten staan, of er misschien iemand anders binnen was geweest om te schuilen voor de regen. Maar ik had er weleens naar gevraagd, en iedereen zei altijd van niet.

Bij het stelen van de sleutels hadden de kraaien de kaart van Peru

scheef geduwd. Ik hing hem recht. Hij kwam uit de collectie van onze grootvader. Het was geen kaart van heel Peru, alleen van het deel waar hij had gewoond: van Caravaya, een district diep in het binnenland. De helft van het gebied lag achter de Andes en voorbij de bergketen was er niet veel meer verkend, maar hij had er een draak getekend met een vriendelijke snuit en opgevouwen vleugels. Op het eerste gezicht leek het een grapje, maar ik wist waarom hij hem had getekend. Er zou daar een rivier moeten zijn in de vorm van een draak. Ik wist dat alleen maar omdat er achter in mijn hoofd een slaapliedje opkwam elke keer als ik die tekening zag. Het liedje ging over een draak en een rivier en een berg, maar ik wist de tekst niet meer.

Peru was de plek waar ik eigenlijk naartoe had zullen gaan, waar ik nu had moeten zijn als er niets met mijn been was gebeurd. Ik had eigenlijk stekjes van *calisaya*-kinabomen moeten halen om een nieuwe plantage in India te beginnen. De enige kinawouden ter wereld groeiden in Peru en de enige remedie voor malaria was kinine, gewonnen uit kinabast. Malaria werd een steeds groter probleem in India, en dat had negatieve effecten op de handelsopbrengsten van het India Office. Ik had de kaart hier opgehangen toen ik nog dacht dat ik voldoende zou herstellen om erheen te gaan. Met de kaart nog in mijn handen besepte ik dat die kans nu echt verkeken was. Ik zou er nooit heen gaan. Ik zette hem achterstevoren op de vloer tegen de wand.

Om het maar achter de rug te hebben maakte ik de brief open die ik had ontvangen en vouwde hem uit tegen een bakje met violenstekjes. Het papier was gebosseleerd en dik. Ik zag het fraaie handschrift van mijn oude manager, in diepzwarte inkt.

Tremayne,

Expeditie naar Peru gaat door. Start in december. Meld je uiterlijk 15 november bij het India Office.

Sing

Ik draaide het papier om en speurde naar het potlood waarmee ik plantenkaartjes beschreef.

Beste Sing,

Kan niet naar Peru. Kan niet lopen. Vraag Charles Ledger, die is goed.

*Groeten,
Merrick*

Ik propte de brief terug in de envelop, adresseerde hem aan het India House, bond er een touwtje omheen en liet hem in een lege bloempot vallen om straks mee terug te nemen.

Een kraai botste voor me tegen de ruit. Hij viel op het gras, maar sprong weer op en schudde zijn veren uit. Ik tikte tegen het raam om te kijken of hij in orde was. Hij keek me met stralende ogen alert aan. Een andere kraai landde ernaast, en nog een andere vloog over. Het waren er tientallen, overal, en de meeste fladderden in een grote trechter boven de graven rond. Sommige vlogen heel hoog, rondcirkelend alsof er iets interessants lag. Misschien een dood beest. Ik ging naar buiten.

‘Hebben jullie mijn sleutels?’ riep ik, maar toen bleef ik staan, want ik was bijna bij datgene waar ze belangstelling voor hadden. Het was een gebroken amfoor. De pot lag altijd tegen het standbeeld aan, maar degene die het standbeeld had verplaatst was de pot vergeten. Hij was omgevallen en er waren glazen schelpen en kleine flesjes over het dichte mos naar buiten gestroomd.

Ik keek er fronsend naar, want ik had niet geweten dat er iets in zat. De schelpen glansden en blikkerden zelfs in het waterige zonnetje. Ik liet me op mijn goede knie zakken om er een op te rapen. Hij zat met dood onkruid aan drie of vier andere vast, die tegen elkaar aan kletterden. Korrels oud zand kriebelden over mijn knokkels. In de glazen schelp zaten oneffenheden en uitbarstingen van vreemde kleuren waar stukjes ijzer of koper ermee vermengd waren geraakt. In twee ervan zag ik nog dode zeediertjes.

De flesjes zaten dicht. Ik verbrak de was op een ervan. Er zat iets fijns en wits in. Ik boog me voorover en rook eraan. Zout.

Verstoord door mijn aanwezigheid zwenkten de kraaien weg naar het huis en hun nesten in de grote boom.

Toen ik terugkwam bij de kas, hadden de kraaien een paar glazen schelpen omgeruild voor de penny's, maar er was nog steeds geen spoor van mijn sleutels. Gulliver jankte en porde met haar neus tegen me aan toen ik binnen op een kruk ging zitten. Ik aaide over haar kop. Ik schrok toen ze blafte. In die kleine ruimte klonk het luid.

‘Au. Wat?’

Ze jankte weer en verstopte zich onder de oude bank. Een kas is een vreemde plek voor een bank, maar hij had er altijd gestaan. Het was een regencymeubel met zwierig mahoniehouten krulwerk en door de zon verbleekte bekleding. Je kon niet meer zien welke kleur hij ooit had gehad, en sommige plekken waren zo versleten dat de katoenen onderlaag erdoorheen scheen. Ik had er nooit op gezeten – ik kon nu zittend niet meer achteroverleunen –, maar aan de linkerkant was de indruk te zien van een zitvlak, ongetwijfeld van mijn vader of de zijne, en dat vond ik leuk.

Ik kon me vanuit een zithouding ook niet meer vooroverbuigen, dus moest ik mijn voeten van de grond tillen en me op mijn handen laten zakken om onder de bank te kijken. ‘Kom op, meisje.’

Sint-bernards hebben menselijke trekjes. Ze zuchten diep als ze ergens genoeg van hebben, en Gulliver legde altijd haar poot over haar ogen als ze ongelukkig was. Ik lachte, maar hield ermee op toen ik zag wat er bij mijn hand zat. Het was het spoor van een natte laars. Mijn zolen hadden een profiel, deze niet, en deze afdruk was veel groter dan de mijne.

Het had me niet zo veel zorgen moeten baren, maar ik was nogal schichtig sinds ik aan mijn been gewond was geraakt. Ik stond op en liep twee keer met Gulliver om de kas heen, en toen een stukje tussen de bomen in alle vier de richtingen, maar we vonden verder geen spoor van iemand. De enige menselijke vorm was het standbeeld, dat mijn blik bleef vangen. Uiteindelijk gaf ik het op en probeerde verder te gaan met mijn werk in de kas, maar het gevoel dat iemand me gadesloeg bleef in mijn nek prikken. Ik kon me niet concentreren, en toen Gulliver me met haar neus porde, ook rusteloos, nam ik haar weer mee naar buiten. Ik liep de heuvel op met het idee dat we zouden opknappen van een kopje thee met een kaakje. Gulliver at meestal het kaakje op.

Terwijl we naar het huis liepen, rook ik een brandlucht. Het was zo opvallend dat ik twee keer om mijn as draaide, speurend naar rook, maar ik kon niet bepalen waar de geur vandaan kwam. Na een paar seconden, net zoals je een ster uit het oog verliest als je er te lang naar staart, rook ik het helemaal niet meer.

Pas toen we op de oprit stonden kwam het terug. Iets helders verblindde me en ik keek op, bang dat er brand in huis was, maar het licht kwam niet van die kant. Het zat in de boom. Door het hele bladerdak waren sterachtige puntjes te zien. De glazen schelpen zaten in de kraaiennesten, knipperend wanneer de zon tussen de bladeren door scheen. Waar een van de schelpen een lichtpuntje op de grond naast me wierp, begonnen de dennennaalden te smeulen. Ze ontbrandden voor mijn ogen met een vreemde blauwe vlam. Gulliver piepte en verstopte zich achter me. Puntjes tussen de takken en tegen de stam smeulden ook. Door het grijze waas zag ik nog meer brandjes, ijl en met een chemisch aanzien. De tuinmannen waren er niet; ze zaten op het trapje naar de keuken met de thee die Sarah, zonder dat Charles dat wist, altijd stipt om tien uur serveerde.

‘De boom staat in brand,’ riep ik.

De chef-tuinman draaide zich om. Ik had zo’n idee dat hij een briljante naam had, iets als Sisyphus of zo, maar hoewel hij hier al sinds onze jeugd werkte, was ik er niet overtuigd genoeg van om het hardop te zeggen en hadden we nooit een echt gesprek gevoerd. Ik was te vaak weg geweest. ‘Wat?’

Ik wees met mijn stok.

‘Jezus!’ Er klonk gekletter toen theekopjes haastig op de treden werden gezet en mannen renden langs me heen. Ik bleef staan zodat ik niemand voor de voeten zou lopen. ‘Hoe kan hij in godsnaam in brand staan?’ vroeg Sisyphus, meer aan de wereld dan aan mij. ‘Het heeft vannacht gezeken van de regen.’ Hij bloosde meteen. ‘Pardon, meneer.’

Ik schudde mijn hoofd, al wist ik dat Charles hun streng had verboden te vloeken en ik niemand ervan zou kunnen overtuigen dat ik het echt niet erg vond. ‘De kraaien verzamelen deze dingen, kijk.’ Ik haalde de schelp uit mijn zak en liet hem die zien. Het glas was zo dik dat de spiraal van de schelp een lens vormde. Het lichtvlekje dat hij op mijn handpalm wierp voelde warm.

Sisyphus pakte hem van me aan en bewoog hem heen en weer over een handvol dennennaalden, en hij slaakte een kreet en liet hem vallen toen ze met een sissend geknetter in brand vlogen. Gulliver duwde me er met haar neus verder bij weg.

Sisyphus leek nog steeds opgelaten, en toen hij sprak, vervaagden de gaspeldoorn en varens uit zijn stem tot er bijna niets meer van Cornwall in te horen was. Het maakte niet uit dat ik niet welbespraakt was. Charles was dat wel, en wat de tuinmannen betrof was ik een langer, blonder verlengstuk van hem. Ik had nooit de fut gehad om met hen rond de tafel te gaan zitten en uit te leggen dat ik echt niet elke avond onder het eten hun minpunten met mijn broer besprak. ‘Maar dat zou niet heet genoeg moeten zijn... toch?’

‘Weet ik niet,’ zei ik. ‘Deze boom komt uit de Amazone. God weet wat hij wel of niet zou moeten zijn.’

Uiteindelijk konden ze niet veel meer doen dan blussen wat op de grond viel en hopen dat er niets heel fel ging branden. Maar de vuurtjes sisten vochtig, en na ongeveer tien minuten begon het te miezeren. We stonden er allemaal net buiten het bladerdak naar te kijken. Een paar walmende delen zaten op de verrotte tak. Van hieraf was de hoek waarin hij boven het huis hing gestoord: hij hing alleen nog maar aan een laatste reepje bast met fraaie schimmels erop.

‘Jullie kunnen hem maar beter zo snel mogelijk neerhalen,’ zei ik, knikkend naar de aansnee die de zagers al in de stam hadden gemaakt. ‘Nu het nog regent.’

Hij knikte en riep een paar andere tuinmannen. Ze waren nerveus, maar ze begonnen toch weer te zagen, en ik glimlachte en was trots op hen.

Sisyphus keek ook toe, met zijn handen tegen zijn onderrug. ‘Meneer... Lijkt het u wel verstandig om op zolder te blijven wonen?’

‘Ik kan nergens anders heen.’ Ik had geen zin om uit te leggen dat Charles weigerde de vele dozen met oude apparatuur en boeken van de eerste verdieping weg te halen, en dat dat niet zou veranderen alleen omdat er elk moment een boom op mijn kamer kon vallen. Hij had het immers ook niet gedaan toen ik bijna een been was verloren, ondanks de drie trappen naar mijn kamer. Hij liet alleen maar zijn eigenaarschap van het huis gelden, wilde me eraan herinneren dat het

feit dat ik hier woonde niet betekende dat er ook maar iets van mij was, maar het was zo stom dat ik er allang geen adem meer aan ver-spilde.

‘Echt, ik zou in de kas gaan kamperen als ik u was. Zelfs zonder die boom kan dat dak het elk moment begeven. Ik bedoel, kijk dan.’

Ik neigde mijn hoofd om aan te geven dat hij een goed punt had, maar toen drong tot me door wat hij had gezegd en voelde ik me een oen. De tuinmannen moesten in de kas zijn geweest nadat ze het stand-beeld hadden verplaatst. ‘Trouwens... kun je degene die het standbeeld heeft verplaatst voor me bedanken?’

‘Welk standbeeld?’

‘Bij paps graf.’

Charles zou ‘het graf van de oude Sir John’ hebben gezegd. Dat soort dingen klonken goed met zijn stem, maar niet met de mijne. Met mijn stem zou het alleen maar bekakt klinken.

Hij keek me fronsend aan. ‘Niemand heeft dat ding verplaatst. Jezus, volgens mij krijg je hem met vijf man en een kraan nog niet van zijn plek.’

‘Dat moet wel. Iemand heeft hem gisteravond vlak voor de storm onder de bomen weggehaald. En er is iemand in de kas geweest.’

Nu keek hij me bevreemd aan. ‘Gisteren was het zondag. Er was hier niemand behalve u en Sir Charles. Wij kwamen hier pas om zes uur vanochtend aan, en toen was de storm al gaan liggen.’

‘Luister, ik vind het niet erg als mensen de kas gebruiken. Hij is niet van mij, niets daar is van mij, dus je hoeft niemand in bescherming te nemen. Maar het zou wel fijn zijn als ze de deur achter zich dichtdoen, anders stelen de kraaien mijn sleutels.’

‘Ik neem niemand in bescherming, ik zweer het.’

‘Dan deel ik de kas met een spook. Met laarzen die groter zijn dan de mijne. Ik heb afdrukken gevonden.’

Hij fronste nog steeds. ‘Er is hier... niemand die zo lang is.’

‘Nou, er is iemand geweest,’ zei ik. ‘Hij komt er al een poosje, denk ik.’

‘We zullen eens rondkijken in de vallei. Als er zwervers rondhangen, moeten we dat weten. Er slingeren kostbare dingen rond.’

Ik voelde me een nutteloze idioot omdat ik niet kon helpen. ‘Maar

zet ze er niet uit als het niet nodig is. Wij gebruiken die paar vierkan- te kilometer zelf toch niet.’

Hij keek alsof hij wilde protesteren, maar kreeg de kans niet.

Het leek in trage fasen te gebeuren, al was dat onmogelijk. De tuin- mannen legden touwen rond de stam om hem rustig te kantelen, maar hij boog door voordat ze er klaar voor waren. Het was slechts een paar centimeter, maar de dode tak maakte een zwieper en viel smeulend en wel recht omlaag door het toch al beschadigde deel van het dak. Lei- stenen gleden in een lawine omlaag en braken in stukken op de oprit. Ik wist zeker dat ik die scherpe inslagen veel eerder hoorde dan de luidere, zwaardere klap van de tak die op de grote trap binnen beland- de, ook al zou dat Galileo’s ongelijk bewijzen. Er volgde een moment van stilte waarin alles zich leek te settelen en er geen ander geluid te horen was dan van vallende dennennaalden en het zachte gesis van de overgebleven brandjes in de regen. Maar toen klonk er binnen in huis een ontploffing.

De ramen het dichtst bij ons werden naar buiten geblazen en stof en rook walmden alle kanten op. We stonden er net ver genoeg bij vandaan om niet gewond te raken, en even was het alleen maar mooi. De perzikroze zon filterde nog steeds door de boom, en nu scheen er licht omlaag door de rook als de draden van een weefgetouw. De smaak van brandend papier en baksteengruis kriebelde achter in mijn keel. Er moest geroep te horen zijn, maar ik hoorde niets anders dan het knarsen van grind doordat Gulliver was geschrokken.

Het eerste wat echt tot me doordrong was toen ze blafte. Ze moest iets hebben gezien of gehoord, want ze rende om het huis heen naar de voordeur. Ik volgde haar zo snel ik kon, en tegen de tijd dat ik bij haar was liep ze onrustig te ijsberen. Toen de rook optrok, zag ik dat een deel van de muur tussen de gang en Charles’ werkkamer naar buiten was geblazen.

‘Kom, we gaan hem zoeken.’ Ik gaf Gulliver een duwtje naar binnen.

Ze begreep het en sprong snel over de stapel bakstenen. Haar nor- male tempo was een soort slakkengangetje, maar nu was ze snel. Ik volgde. Er was niet veel om overheen te klimmen en de deuren waren min of meer in orde, maar in de gang lag wat er nog over was van de ontplofte tak. Stukken ervan waren overal heen gesmeten en ze brand-

den allemaal als fosfortoortsen, met lange rooksluizen. Het hart van de vlammen was blauwgroen.

Gulliver blafte weer. Ze had Charles gevonden; hij zat in de hoek bij zijn bureau. Ze porde hem naar me toe. Hij was in orde, maar hij had zijn hoofd gestoten en er zat bloed vlak onder zijn haarlijn. Hij was wankel, zelfs met beide krukken.

‘Charles –’

‘Wat ontzettend puberaal!’ schreeuwde hij tegen me. ‘Wat, je kunt het niet aan om te zien dat die ellendige boom wordt neergehaald, dus giet je er maar terpentijn overheen?’

‘Ik heb niks gedaan, doe niet zo stom.’ Ik legde mijn arm om hem heen om hem over het puin bij de deur te helpen.

‘Blijf van me af,’ snauwde hij.

‘Luister, elkaar afkatten is heel iets anders dan elkaar opblazen, hè?’

‘Als je ervoor in de stemming was, zou je het doen,’ zei hij. ‘En dat weet jij ook. Jouw idee van minzaam en acceptabel geweld grenst aan kruisiging.’

‘Kijk hier eens naar.’ Ik gebaarde naar de felle brandjes.

Hij keek. Hoewel hij me had afgeschud, leunde hij wel op mijn arm terwijl hij bleef staan. Zijn donkere kruin kwam net niet helemaal tot aan mijn schouder; hij was zo breekbaar dat het haast leek alsof hij geen echt mens was. ‘Waarom brandt het zo?’

‘Weet ik niet.’

Zodra we veilig buiten stonden, speurde ik rond naar een stuk hout van enig formaat. Ik vond er een vlak bij de deur. Het voelde warm toen ik het opraapte. Ik hield het onder mijn neus in de verwachting dat ik misschien dynamiet zou ruiken, maar er was niets bijzonders mee aan de hand, tot ik het hout in het licht hield. Er zat een honingraat van piepkleine gaatjes in; minuscuul. Het totale oppervlak ervan moest enorm zijn.

‘Wat is dat, een of andere ziekte?’ mompelde Charles.

‘Weet ik niet... God, voel eens. Het is heel licht.’

Toen ik het in zijn hand legde, stuiterde zijn arm omhoog omdat het zo veel lichter was dan hij had verwacht.

‘Er zit niets op,’ zei ik uiteindelijk. Ik haakte mijn stok over mijn arm om lucifers uit mijn zak te halen. Charles fronste zijn voorhoofd,

maar keek toe toen ik een vlammetje tegen een hoekje van het hout hield. Oppervlakkig ontbrandde er niets, maar ik gooide het voor de zekerheid toch maar een eindje bij ons weg, op het gras. Na een seconde ging het ding als een bom de lucht in en bleef er een krater in het gras achter.

‘Het ontploft,’ zei hij langzaam.

‘Luister... je hebt een hersenschudding, je ogen staan raar. Ga even zitten.’

Hij deed wat hem gezegd werd. Ik ging op een paar kapotte bakstenen zitten. Gulliver legde haar snuit op Charles’ knie. Meestal moest hij haar niet, maar nu aaide hij over haar kop. Ik veegde wat as van zijn jasje.

Hij sloeg mijn hand weg. ‘Laat dat.’ Hij klonk alsof hij me nog meer beu was dan anders. ‘Hoe is dit gebeurd?’

‘Er lag wat glas op de grond. De kraaien namen het mee, de zon scheen...’

Hij leek me niet te horen. ‘Wat gaan we aan dat gat in de muur doen?’

‘Sommige bakstenen zullen nog wel goed zijn. Voorlopig kunnen we het dichttimmeren,’ zei ik, wetend dat het niet alleen maar voorlopig zou zijn.

Het ging harder regenen en de vuurtjes in de grote boom doofden. De tuinmannen stonden in de gang met emmers. Van de verrotte tak waren alleen nog stukken houtskool over. Ik hielp Charles omlopen naar de keukendeur aan de achterkant van het huis met een licht beschaamd gevoel, want twee jaar geleden zou ik hem hebben gedragen. In de keuken zette ik hem aan de grote tafel, waar nog een homp deeg op lag. Sarah moest naar buiten zijn gelopen om te kijken wat er aan de hand was. Ik schonk wat rum voor hem in; de sterke, geweldige Jamaicaanse soort die ik van smokkelaars in de stad kocht. Waarschijnlijk had ik het ook gewoon legaal kunnen kopen, maar naar de achterkant van de bakkerij van de gebroeders Creely sluipen was een traditie die ik in stand probeerde te houden sinds de tijd dat pap me er als kleine jongen mee naartoe nam, en hoe dan ook, ik vond het een leuk idee dat bakkers rum smokkelden uit Calais.

Charles zei al snel dat ik moest ophouden hem te bemoederen. Ik

liet Gulliver bij hem achter en ging de regen in om te kijken of alles goed ging met de tuinmannen. Ik riep ze bij elkaar om de koppen te tellen; ze waren er allemaal, hoewel een paar van de jongere mannen behoorlijk van hun stuk gebracht leken. Ik was me ervan bewust dat Charles het niet leuk zou vinden, maar besloot dat dit een mooi moment was om me daar niets van aan te trekken en dirigeerde hen allemaal naar de keuken om thee te komen drinken. Eigenlijk leek Charles opgelucht om andere mensen te zien. De tuinmannen, voor het merendeel grote kerels, waren op hun beurt opgelucht om het gezelschap te hebben van een fragiel iemand die vriendelijk benaderd diende te worden. Binnen een paar minuten zaten ze allemaal te keuvelen alsof ze nooit anders hadden gedaan. Gulliver kwispelde tevreden.

Sisyphus kwam bij me staan bij het fornuis, waar ik met mijn onderrug tegen het warme deel vlak boven de oven leunde. Ik kon me niet herinneren dat ik me gestoten had, maar vlak onder mijn ruggraat deed iets pijn en de warmte hielp daartegen. Hij rook naar zweet en gras. Ik ademde langzaam, want ik miste het om in vorm en snel te zijn en te kunnen zweten van echt werk.

‘Waar zei u dat die boom vandaan kwam?’ vroeg hij.

‘Peru.’

‘Dan hebben ze daar vast problemen.’

Ik grijnsde in mijn mok.

Hij zweeg een poosje. ‘Goed. Ik zal mijn mannen in die bossen laten rondkijken. Zoeken naar die mysterieuze man van u geeft ze wat te doen.’

Ik knikte en wachtte bij Charles en Gulliver. Het was misschien gemeen van me, maar ik vond Charles een stuk aardiger wanneer hij van streek was dan wanneer hij zijn evenwichtige ik was, en voor het eerst in jaren lachten we weer eens samen. Maar toen de tuinmannen terugkwamen, hadden ze niets gevonden. De kas was verlaten, en het bos ook. Het was trouwens toch te overwoekerd om zonder moeite doorheen te lopen. Zelfs de oude houtskoolgroeven waren ondoordringbaar. Er was daar niemand, meldden ze, en uiteindelijk begon ik te twijfelen aan wat ik had gezien. Het moest mijn eigen laarsafdruk zijn geweest in de kas, wazig en vervormd geraakt toen het water was verdampt.

Ik voelde me onbehaaglijk toen ik er de volgende dag weer naartoe ging, maar de kas was de enige warme plek waar ik heen kon. Tegen de tijd dat ik de glazen deur opende was ik ervan overtuigd dat ik mezelf maar iets wijs had gemaakt. Toen zag ik dat iemand de kaart van Peru weer aan de haak had gehangen. Ik schoof wat varens opzij en keek onder de bank. Er was niemand, maar het standbeeld was weer verplaatst. Het was teruggezet bij het graf, maar anders dan vóór de storm. Nu stond het naar mij toe gedraaid. Niemand gaf toe het te hebben verplaatst.

Lees verder in: *De koopman van Peru*

Eveneens van Natasha Pulley:

De horlogemaker van Londen

Eerste druk november 2018

Oorspronkelijke titel *The Bedlam Stacks*

Oorspronkelijke uitgever Bloomsbury Publishing Plc

Copyright © 2017 by Natasha Pulley

The moral right of Natasha Pulley to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Marry van Baar, gebaseerd op het ontwerp van David Mann

Omslagillustraties © Shutterstock

Kaart © 2017 by Emily Faccini

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4583 4

ISBN e-book 978 90 261 4584 1

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.